

ЧУДОМИР ЗА „СУВЕНИРИТЕ“

chitanka.info

Страната ни всеки ден става все по-красива и по-красива, градовете ни растат и хубавеят. Селата също. Наскоро ми се случи да пътувам от София през Ботевград, Тетевен, Рибарица и просто не можех да повярвам, че се движа из България. Прекрасно асфалтирано шосе, украсено встрани с цветни алеи, тук чешма, там пъстра беседка, на един отронен камък край реката бронзова статуя на момче рибарче; още по-нататък величествен паметник с парк и къща-музей за падналите партизани, пак красива беседка, специална табелка сочи „място за почивка“ на пътниците и пр. Наистина, усилията на народната власт да разкрие красотите на нашата земя и да я превърне в любимка на туристи и гости от цял свят е на път да се осъществят!

Общият икономически и културен подем на селищата ни е също очевиден. Градовете ни просто се надпреварват кой по-добре да се благоустроява, кой повече да се отличи с хубави сгради, паркове, квартални градини, чешми, шадравани и пр. Нашият град също бързо се разкроява. Младите не знаят и не помнят, че сегашният ни площад на града някога се наричаше „Кюлбоклук“ — място, където гражданите са изхвърляли сметта и сапунджиите пепелта, с която са правели тогава сапуна. Преди около тридесет години пак в местен хумористичен вестник аз напечатах следните стихове:

*Квак, квак, квак,
има хубав жабуняк,
квак, квак, квак,
той е в „Жабовий сокак“.
Кмет, кмет, кмет,
хвърли малко смет,
малко пясък, камънак
там във „Жабовий сокак“.
Квак, квак, квак...*

„Жабовий сокак“ тогава се наричаше улица „Скобелев“, а този голям „гьол“, този жабуняк беше точно пред сегашния нов магазин на „Детмаг“, а улица „Скобелев“ и тогава беше една от главните артерии на града.

Освен красиви сгради, градини с фонтани и статуи ние строим и голям хотел за гостите, защото знаем от опит, че почти всички чужденци от чужбина, дошли да видят и опознаят родината ни, идат и в нашия град на път за Шипка — Габрово — Търново — Варна... В цял свят пък градовете се стремят, освен да дадат добър прием на гостите си, но след като ги разгледат и отнесат от тях някакъв малък подарък, да имат някакъв спомен или сувенир, оригинален, типичен за този край или за града. Нещо, което само там го има.

В туй отношение ние казанлъчани открай време сме били много нехайни и небрежни, лоши търговци. По-практичните ни съседи от Левскиград например отдавна са наводнили страната ни със своето вино „Карловски мискет“, чирпанци — със своя „Чирпански димят“, известна беше на времето и „Заарската мастика“. Някога градът ни се славеше със своите пачи, бюреци, кебапи и кисело мляко, сега, ако искаме да си хапнем хубаво кисело мляко, отскачаме до с. Шипка. Преди 50–60 години тук се произвеждаше ракия „Гюльовица“, с която са участвували в Лондонското изложение и получили награда. Като студент в София си спомням ресторант, който рекламираше, че се готви само с „прочутото казанлъшко краве масло“, а голямодряновци изнасяха със стотици килограми на пловдивския пазар. В долината ни се произвежда голямо количество чиста сливова ракия, но се слави у нас и в чужбина троянската и карловската „анасонлийка“. Имаме и грънчарски работилници, но се търсят троянските, че са по-красиви, и пр.

Като се върнах неотдавна от Германската демократична република, отрупан с подаръци от писатели и издателства, след като навред се хвалих, че съм от прочутата „Розова долина“, потърсих да им изпратя по мускалче розово масло, но никъде не се продава. В парфюмерийния магазин имаше само прескъпа „розова вода“! Потърсих картички с изглед от розобер — също нямаше, а когато покъсно открих случайно, те представляваха някаква пародия на розобер. За албуми с изгледи от хубавата ни долина — дума да не става. Само в музея ни има 2–3 вида диплянки, които са на привършване и които се продават само ако посетителят се сети да попита за такива. А имаме толкова много красоти, толкова курорти, исторически места, толкова неща, които могат да се отнесат като спомен, които чакат да ги

заснемам, да украсим с тях книжарници, магазини и будки и да ги разнесем по цял свят!

Въпросът със „сувенирите“ не е дребен въпрос, щом сме решили да превърнем родината ни в обект за туризъм. По него напоследък се писа доста. Той колкото е въпрос културен, толкова е търговски и заслужава по-голямо внимание.

(Из ръкописите на писателя.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.